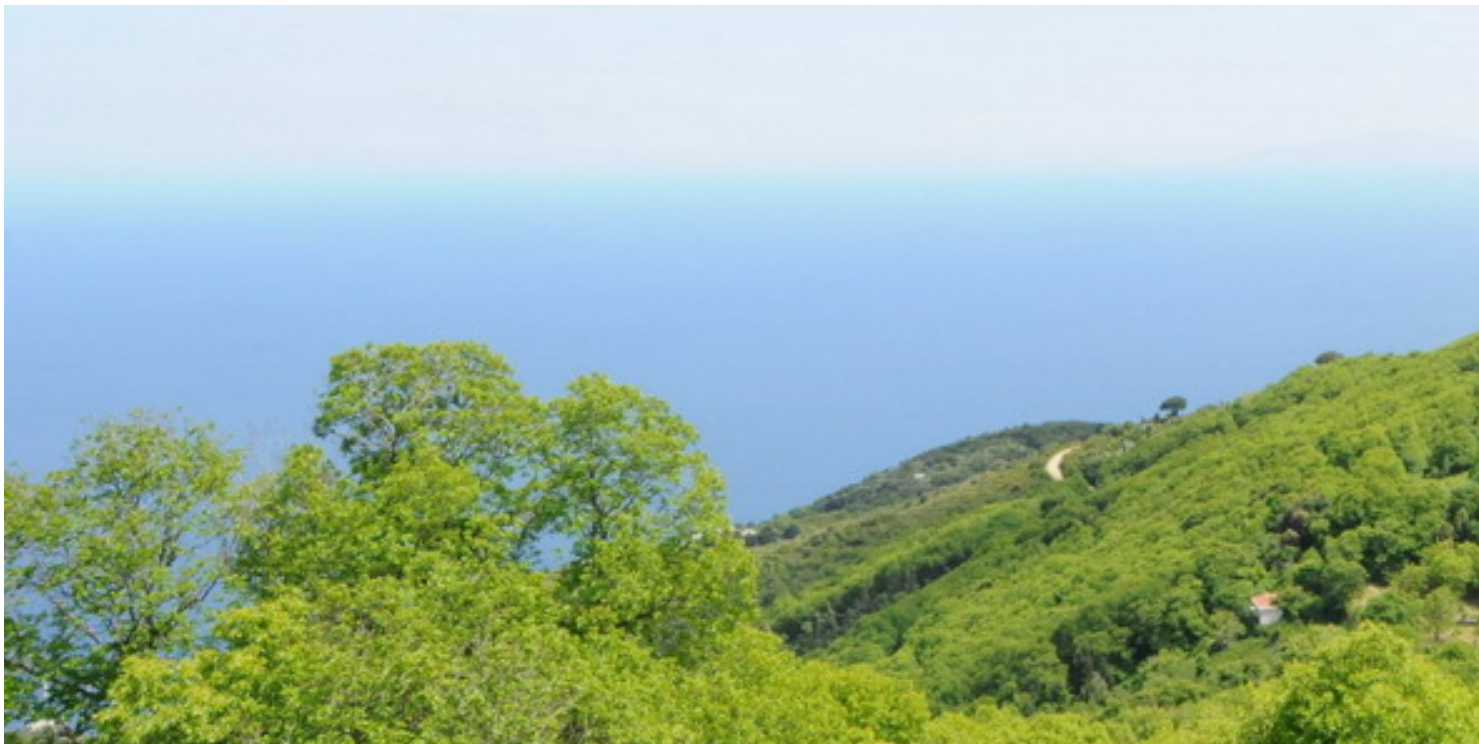

Λες κι ήταν συστημένο, κατέφθασε ένα e-mail από τον Q λίγες στιγμές αφού είχα ολοκληρώσει την προηγούμενη ανάρτηση ([...άνοιξε η σεζόν](#)). □ Τον Q τον γνωρίζω από τα τέλη της δεκαετίας του '70. Οι μανάδες μας ήταν συμμαθήτριες, στα πρώτα δύσκολα μεταπολεμικά χρόνια. Τον Q τον ξέρω και με ξέρει καλά. Πρόσφατα ανέβηκε στο Πήλιο όπου η οικογένειά του διατηρεί, με πολύ κόπο, ένα σπίτι από τον 19ο αιώνα.

Εκεί έχουμε περάσει με τον Q και καλή παρέα, μερικές διαλεκτές καλοκαιρινές μέρες, στα νιάτα μας, ατενίζοντας, μέρα ή νύχτα, από ψηλά το αρχιπέλαγος. □ Γυρίζαμε, τότε, όλες τις παραλίες από την πλευρά του Αιγαίου, κάποιες αρκετά δυσπρόσιτες τότε και αναξιοποίητες, κοινώς παρθένες.

Τότε, που τα πράγματα φάνταζαν καλύτερα ή εμείς ήμασταν περισσότερο αφελείς. Το πιο πιθανό πάντως είναι, ότι συνέβαιναν και τα δύο. Είχα πολλά χρόνια να επισκεφτώ το σπίτι του Q και φέτος το Πάσχα πέρασα μια βόλτα, το θυμήθηκα και ελπίζω να με θυμήθηκε και εκείνο.

Το προηγούμενο ΣαβατοΚύριακο λοιπόν, ανέβηκε και ο Q, είχε να πάει από το καλοκαίρι, έκανε τις βόλτες του και τελειώνοντας το e-mail που (μου) έστειλε σημείωσε:

«υ.γ.

σου στέλνω φωτό από τη Φακίστρα η οποία λέει πολλά, αν όχι όλα,
Στη στέλνω περισσότερο, για να σου πω αυτό που, ίσως, δεν θυμάσαι.

Το μήκος της μαγευτικής παραλίας ήταν κάποτε 70-80 μέτρα χωρούσε καμιά 30ριά
λουόμενους.

Σήμερα μετά τις κατολισθήσεις – φαίνονται καθαρά στο αριστερό μέρος της φωτο – έχει
μείνει η μισή.

Πριν από 30-40χρόνια – προχθές δηλαδή – πηγαίναμε και ήμασταν 15-20 άτομα ήσυχα και
ωραία.

Πριν από 6 χρόνια που κατέβηκα το θέαμα ήταν απογοητευτικό. Καμιά 50ρια λουόμενοι,
βάρκες, κανό, φουσκωτά και μεγαλύτερα σκάφη, φασαρία, κίνηση.

Όπως πήγα, έτσι κι'έφυγα ...

Έχεις την αίσθηση ότι η φύση μας διώχνει, μας εκδικείται και μας φωνάζει ότι κάποτε ήταν
πολύ καλύτερα όλα...»

